

MAJOR TORSSON.

WILHELM von BRAUN.

(Forts. från förra numret).

"Se, så, nu är du dum, Gefion! Begriper du icke mitt välsignade barn, att, om han varit död, ingen hade kunnat komma på den befängda idén att fråga efter honom."

Gefion kysste majorens hand och vätte den med sina tårar.

"Nanna, min tös, tag nu flickungen med dig och låt henne få gråta ut. Regn skadar aldrig före eller strax efter midsommar," sade därpå major Torsson och sköt båda ut genom dörren.

Han vände sig nu hastigt till Tor, då han hörde denne sakta mumla liksom för sig själf: "Den förbannade pojken, som ställt till så mycken villervalla här i gården! Det var i en olycklig stund han kom hit..."

"Hvad är detta, Tor?" utropade majoren med ovanlig häftighet, "kan väl du, en gammal och klok man, vilja fördoma ett obetänksamt barn — ty hvad är han egentligen annat? — ett barn, som kanske redan stått för Guds dom..."

"Men majoren sade ju nyss, att han lever!"

"Jag hoppas det bara, förstår du. Men icke mera om den saken. Engelmännerna ha begärt en bål punch. Låt oss nu laga denna i ordning och följ sedan med upp, så få vi höra, hvad de vidare ha valt att säga. De hedersmännen tro visst, att jag vid gaset har lättare att höra en sorglig nyhet; men då be- draga de sig. Sådana skallar som din och min, Tor, bringas icke så lätt i ordning, och ännu mindre kunna våra hjärtan dövas."

Företärde af den ännu alltjämt lika vackra Nanna, som på en stor bricka bar bålen jämte glas, infunno sig en half timme därefter majoren och Tor i engelmännens våning och hälsades af dem med så mycken hjärtlighet, som deras stela väsenden kunde antaga.

"Mannen här," sade majoren och pekade på Tor, "är min äldsta och bästa vän, och ehuru han är förvördad kan räknas till höra en lägre klass, erkänner jag dock ingen skillnad mellan oss båda, och där jag är, där är han också."

Tor gjorde en militärisk hälsning och gick sedan att uppfylla sitt vanliga kall när bålen var framme, nämligen glasens ifyllande.

Då nu hvar och en af sällskapet tagit sitt, hof majoren åter upp sin stämma och sade: "Mina högt ärade herrar och gäster! Anledningen till er hitkomst, som så mycket hedrar edra hjärtan, gifver dock mig ett svagt hopp, att den I söken och jag så ifrigt längtar att återse må hända icke för oss är förlorad. Det vore sannligen allt för bedröfligt att tänka sig, att denna yngling, så friskt utrustad af en giffild natur, redan skulle hafva upphört att vistas i en värld, där han lyckats att förvärfa så mycken kärlek. En af mitt lands störste krigare, den gamle, fromme fältherren Jakob Pontusson de la Gardie, brukade alltid i tvivelaktiga eller bekymmersamma omständigheter säga, att man "borde to Gud om godt". Mina herrar! låtom oss göra det samma och visa det därigenom, att vi nu med full förtrostan dricka Sigurds skål. Måtte Guds hand vaka öfver honom, såsom den redan ofta fört förunderligen gjort det! Ännu en gång: skål för Sigurd!"

Gubben Torssons okonstlade ord underlät icke att åstadkomma en upprymmande känsla hos de båda britten, hvilka, lugnare än de på länge känt sig, drucko den föreslagna skålen i botten. Därefter, sedan sällskapet tagit plats, började lord Jeffrey att för majoren omtala hvad vid redan veta angående det rysliga upp- trättet på prins Zagorolos villa och Sigurds där- under utförda hjältemodiga handling.

"Djävulen regera den pojken!" afbröt Torsson med en viss stolhet öfver sin fosterson, ehuru han därvid bleknade lindrigt, så väl af fruktan för den fara, för hvilken Sigurd utsatt sig, som kanske ännu mera af ömhet för den stackars Gefion, hvilken i hertiginnan tvifvels- utan fått en farlig rival.

"Jag skall tala om allt det här för dig se- dan," hviskade han därefter till gamle Tor, som naturligtvis ej förstod ett ord af samtalet, emedan det fördes på engelska. "Som hastig- gast kan jag endast säga dig, att Sigurd råd- dat lifvet på en hertiginna och att han skjutit i hjäl en spion."

"Det trodde jag honom icke om," svarade Tor buttert.

Med en urskuldande bugning öfver afbröt- tet, vände sig nu majoren åter till lord Jeffrey, som fortfor:

"Emedan prinsens villa blifvit tätt omrin- gad af sbirrer, ansågo vi det alldeles omöjligt, att Sigurd lyckats undkomma, och då min vän Campbell och jag glömska af all försiktighet och endast hänföra af vår tillgifvenhet för den unge mannen, vilde skryta efter honom, hej- dades vi af vaken, som i följd häraf fann sig befogad att äfven arresteras oss. Jämte de sammansvurna afordes vi också till ett af Neapels förfärligaste statsfångelser, där vi kvar- höllos flera dagar, innan det lyckades oss att underrätta vårt lands minister om den ställ- ning, hvori vi befunno oss. Alldestund Eng- lands makt är fruktad och vi kunde bevisa, att vi voro alldeles oinvigda i komplotten, för- sattes vi utan synnerliga svårigheter på fri fot, dock med befallning att inom tjugufyra timmar lämna Neapel. Vi begagnade denna korta tid att anställa alla möjliga efterforsk- ningar angående Sigurd samt uppdrog äfven åt ministern, som var vår vän, att fortsätta de samma, sedan vi lämnat staden. Ingen hade

dock kunnat lämna oss den ringaste upplysning, och vi begäfvu oss till Florens, i den smär- tande öfvertygelsen, att Sigurd var förlorad samt hemfallen under detta olyckliga lands bar- bariska lagar. Vår minister hade dock lofvat oss att använda allt sitt inflytande och allt vårt guld till hans räddning, om det nämligen blef- ve honom möjligt att utforska de neapolitanska fängelsernas så omsorgsfullt dolda hemligheter.

Denna tröst var dock så godt som ingen, och vi sörjde... ja vi sörjde mera, än jag kan ut- tala. Men just då erhöilo vi från ministern ett bref, som gaf oss åtminstone en liten skynt af hopp. Som jag förut berättat er, herr ma- jor, befann sig den grekiska frihets-jälten furst Mavrokordatos äfven bland sällskapet på prins Zagorolos villa den olyckliga aftonen. Angä- ende denne, skref nu ministern, att han (furst- sten) med yttersta skyndsamhet i sin slup be- giftit sig från den så olyckligt afbrutna festen till sitt i golfen liggande skepp, på hvilket han genast låtit kapa ankartågen och begifvit sig till segels med en gynnande vind. Vaken på några engelska fartyg, som lägo för ankar i grannskapet af hans, hade äfven observerat att i slupen befunnit sig ett hvitklädt fruntimmer. Något, som kunde leda till vidare upplysning, hade man ej sett; men vi påminnte oss nu, att hertiginnan Piobina öfvan nämnda afton varit klädd i hvitt, hvarutaf vi ehuru med föga san- nolikhed vågade gissa, att hon jämte Sigurd på något oförklarligt sätt lyckats att sätta sig un- der furstens beskydd. Detta tycktes äfven be- styrkas af den skyndsamhet, med hvilken han afseglade, som dock ännu lättare borde kunna förklaras däraf, att han trodde att han invigd i sammansvärjningen och fruktade att blifva komprometterad... Men det obetydliga vi nu fått veta var dock för oss tillräckligt att ögon- blickligen fatta det beslut att begifva oss till Grekland..."

Major Torsson drog härvid en djup suck och fattade tigande den ädle lordens hand, som han varmt tryckte.

"Från Florens," fortfor lord Jeffrey, "skyn- dade vi alltså till Venedig, men nödsakades att därstädes en längre tid vänta på någon pas- sande lägenhet. Ändtilligen afgick ett fartyg till Missolonghi, hvilket vi följde, glädjande oss äfven åt hoppet att i denna stad få återse vårt lands stolhet, den oförlikeliga skalden, lord Byron, som länge hedrat oss båda med sin vänskap, och som nu, hänförd af sin kärlek för det gamla Greklands härliga minnen, beslutat att offra sitt snilles och sin rikedom skatter åt det nya, som ändligen efter århundradens för- tryck med ett deras föräder värdigt med upp- rest sig mot förtrycket. I den händelse det lyckats Sigurd att undkomma med furst Ma- vrokordatos, måste vi äfven däruti se en för- underlig ödens skickelse, emedan Sigurd kort tid före sitt försvinnande för oss förklarar sitt fasta beslut att som frivilligt deltaga i Grek- lands frihetskrig, hvartill han sade sig uppmä- nad af sin fosterfar, af er; och hvartill han fann sig så mycket mera benägen, som han därigenom hoppades kunna försona hvad han i ungdomligt oförstånd felat mot er..."

"Gud välsigne den pojken! Sade han verkligen så?" utropade majoren.

"Ja, och mycket mera därtill, som otvety- digt ådagalade så väl hans uppriktiga ånger öfver sitt felsteg (hvilket han nu för första gången förtrödde oss) som ock hans gränslösa kärlek till er, som värdat hans barndom och för honom varit mera än en far," svarade sir Campbell, som också en gång ville hafva ett ord med i laget. "Från den stunden förgick ej heller någon dag, under hvilken han icke för oss talade om det ära Trudvang och sitt be- slut att uppfylla er önskan, hvilken vi slutli- gen måste gilla, på samma gång vi beslutade att vara honom följaktiga för att deltaga i krig- et, då vi just icke hade någonting annat att göra."

Sir Campbell uttalade dessa ord med äkta engelsk flegma, liksom hade de handlat om den obetydligaste småsak i världen, och majoren såg förundrad på denne man, hvars fromma, välvil- liga ansikte och spensliga figur ingalunda lät- ana, att så mycket hjältedom bodde därinom. Men han kände engelmännens af gammalt och visste, att de äro kanske det tappreste folk på jorden.

Därefter sade majoren med illa dold oro i röst: "Och — och ni begäfvu er, mina her- rar, till Missolonghi?"

"Ja, vi anlade lyckligen dit," svarade lord Jeffrey med en tung suck, i det han sorgligt sänkte sitt eljest högburna huvud. "Vi skynd- dade genast till lord Byron, men vi funno ho- nom beklagligen ytterst försvagad och redan angripen af den sjukdom, för hvilken han få månader därefter skulle falla ett offer. Vi kun- de således ej påräkna hans mäktiga bistånd i våra spaningar efter Sigurd, hvarför vi begäfvu oss till Tripolizza. Där furst Mavrokordatos, enligt hvad vi fått veta, vid denna tidpunkt uppehöll sig. De underrättelser, denne hade att lämna oss, tjänade snarare till att minska, än att öka de förhoppningar vi hittills vägt att hyss. Visserligen sågo vi vår äran besan- nad däruti, att Sigurd blifvit räddad genom furstens mellankomst, samt äfvenledes att han liksom furstinnan Piombino medföljt skeppet till Missolonghi, där de också landstigit; men kort tid efter furstens afresa därifrån hade furstinnan plötsligen försvunnit ur det hus, hvori han till en början skaffat henne en fri- stad. Sigurd åter hade efter sin egen önskan ingått som frivillig under den ryktbare Markus Botzaris, som då låg med sin lilla utvalda här i Etolien för att skydda Missolonghi mot tur- karnes anfall. Kort därefter, under det fursten vistades på Peloponnesus, hade Markus Botza- ris i spetsen för en handfull tappra funnit hjäl- tedöden; och sedan hade det ej lyckats furst

Mavrokordatos, som ingalunda förgätt sina skyddslingar, att erhålla den ringaste spaning hvarken om Sigurds eller furstinnans öde. Han förmodade, att Sigurd var fallen och att furst- innan blifvit bortförvad af någon turk; och den ädle mannen skänkte dem båda en gärd af uppriktig saknad. Emellertid uppmänade han oss att fortsätta våra efterforskningar, i den händelse att han kunde hafva misstagit sig."

Lord Jeffrey afbröt här sin korta och sam- mandragna berättelse, idet han sorgligt skakade på huvudet.

Men sir Campbell fortfor: "Vi gjorde det äfven, rastlöst, men ty värr till största delen fruktlöst. Väl lyckades vi att träffa några af de hjältar, som följt Botzaris under hans sista strid. Dessa påminnte sig äfven, att de denna natt sett några främlingar bland sig, men hvil- ka eller hvartill dessa voro, kunde de icke uppgifva. Så mycket trodde de sig dock kun- na försäkra, att icke någon främling befunnit sig bland de på stället döda, hvilka alla bestodo af sulioter, och hvilka om morgonen efter se- gern begrafdes. — I den händelse således, att Sigurd deltagit i striden, kunde vi därför hop- pas, att han icke blifvit dödad; troligen hade han ännu mindre kunnat blifva tillfångatagen af de öfverraskade muselmännerna. Men hvart hade han då tagit vägen? Vi tänkte då på er... på kärlekens... på tacksamhetens makt, och vi började åter igen, så orimligt det än kan vara, att hyss några förhoppningar..."

Och då inga upplysningar stodo vidare att vin- na i det blodhögda och oroliga Grekland, där en persons försvinnande vid denna tidpunkt naturligtvis icke kunde väcka någon uppmär- samhet, beslöt vi att söka den förloste i hans hemland, i hopp att han dit återvände."

"Och där äro vi nu," sade lord Jeffrey lako- niskt. "All vår möda har varit föfång. Vi måste anse Sigurd förlorad; men anklaga icke oss därför, herr major, anklaga ödet!"

"Om ni så önskar, vilja vi återvända till Grekland att fortsätta våra efterspaningar," til- lade sir Campbell lugnt, liksom det blott varit fråga om en lustfärd på några dagar.

"Ack, mina ädla herrar! hvartill skulle detta hjälpa?" utropade majoren, hvars gamla ögon sågos fuktade af tårar. "Nej, stanna heller här för att invänta honom. Kanske, att den aning, som hittills så underbarligen ledt edra trofaste hjärtan på det rätta spåret, ej heller denna gång skall svika. Kanske kommer han. Ännu en gång, stannen här! Vi vilja vänta honom och, som jag nyss sade "tro Gud om godt!"

Tigande räckte de båda brittena majoren handen, under det de gjorde en jakande åtbörd.

"Saken är således afgjord!" ropade majoren. "Umgången med eder skall lindra mina bekym- mer öfver den stackars gossens öde. Vi skola tala om honom, vi skola hoppas på hans åter- komst. Om jakt och fiske roa eder, äro mina skogar fulla af villebråd, mina sjöar och strö- mar af de ypperligaste fiskarter. Och sedan kunna vi ju göra en liten utflykt till Lapp- land."

"Fiska, jaga, Lappland? Bra!" utbrusto lord Jeffrey och sir Campbell på en gång, och

"Så god i välfägnad de sutto året ut."

Men det kan vara tid att vi återvända till vår hjälte, som vi lämnade på skeppet "Sala- mis".

Genast efter att hafva stigit om bord på det räddande fartyget, hade hertiginnan, uttröttad af de sista timmarnas själskakningar, sökt den hvil hon så väl behöfde och hvartill furst Mavrokordatos naturligtvis upplåtit sin egen kajuta. En officershytt erbjöds äfvenledes Si- gurd. Längre sökte han dock sömnen förgäfs, ehuru han själf nästan trodde sig drömma...

...drömma en stundom salig, stundom hemsk och förfärande dröm. Och när han slutligen föll i en orolig slummer huru svafvade icke då den förlutna nattens märkvärdiga tilldragelser för hans själ! än tyckte han sig begäfvad med vingar samt flygande i en luft af idel eld; än befann han sig i det djupaste mörker, där han dock tydligen kunde skönja rännande stora blik- rande ögon, som opphörligen fästades på ho- nom; än kände han smärtsamt, huru en dolk, förd af en snöhit arm, genomborrade hans hjärta, och än erfor han den lifvaste känsla af hänförelse, då tvänne mjuka, varma läppar pas- sionsfullt trycktes mot hans. Än såg han blod, än tårar, och då han slutligen uppvaknade, be- höfde han en lång stund för att samla sina ore- diga minnen. De upprullades nu, det ena efter det andra, för hans häpnad, svärande själ, och efter att hastigt hafva verkställt sin klädsel, skyndade han upp på däck.

Furst Mavrokordatos kom där vänligt emot honom och räckte honom sin hand: "God mor- gen, min unga hjälte! Ni aflade ett rätt vä- kert prof på mandom och själsnärvaro i natt och jag väntar mig därför all heder af min "re- kryt". Hertiginnan har låtit fråga efter er, men befalt, att ni ej fick väckas. Hon önskade tala med er, ehuru hon är illamående."

"Hertiginnan? ack, den olyckliga!" ropade Sigurd och förde handen mot pannan.

"Ja, hon är i sannig olycklig, men lyckli- gare dock, än hon skulle varit, om hon nu be- funnit sig i Neapel; och jag hoppas att i själf- va det oroliga, kämpande Grekland kunna åt- minstone till en början bereda henne en sä- rere tillflykt, än Italien kan erbjuda!"

"Gud belöne er för detta, ädle furste!" sade Sigurd. "Själ en obetydlig främling, så väl för henn som i det land dit jag ämnar mig, erbjuder jag dock gärna mitt lif, om det kan vara henne till ringaste gagn."

"Ni har redan en gång vägat det," sade fur- sten sorgligt leende, i det han betraktade Si-

gurd af hänryckning strålände ansikte. "Men jag vill icke uppehålla er längre. Skynda er därför till hertiginnan, som väntar er."

Detta talades ingalunda för några döfva öron. I ett ögonblick stod Sigurd utanför kajut- ans dörr, där han med en sakta, darrande, knackning tillkännagaf sin ankomst. Ett melo- diskt: "Kom in!" ljöd emot honom, och vid sitt inträde såg han, huru hertiginnan i sin hvita dräkt och utomordentligt blek samt med förgråtna ögon hvilade på en purpurklädd soffa uti half liggande ställning.

"Åh! det är ni!" sade hon med matt röst, och en svag rodnad drog sig öfver de bleka kinderna under det hon utsträckte sin hand emot honom; "det är ni; jag visste det!... jag kände det... Nå, min tappra riddare," tillade hon med ett svagt försök att le, då hon såg huru Sigurd rodnade och förlagen kvarstan- nade vid dörren, "ni tvekar att skänka er äm- er hyllning! Kom närmare, ädle, storsinnade yngling..."

Hvad kunde väl Sigurd annat än ålyda en sådan uppmaning från sådana läppar? På samma gång betagen af blicken och sällhet, skyndade han emot den tjugande kvinnan, som nu, fattande hans hand, tryckte den länge, varmt och innerligt, under det hon med out- sägligt uttryck af tacksamhet och ömhet faste sina talande ögon på honom, tills dessa slutli- gen fylldes af tårar, som nu i stora pärlor bör- jade att droppa ned på hennes fina, fullgilla kin- der. En af dessa tårar föll ned på Sigurds dar- rande hand. Då, ej längre sig själf mäktigt, nedsjönk han på sina knä, och öfverväldigad af de olika känslor, som stormade in på honom, började nu ynglingen att blanda sina tårar med hennes. Så förlöt en minut... en minut blott...

...men dock låg uti denna ett helt lif. Där- efter lösgjorde hertiginnan sakta sin hand och lade den välsignande på Sigurds lockiga huf- vud. Med en våldsam ansträngning reste hon sig sedan upp och sade med en röst, i hvilken hon förgäfvos bemödade sig att nedlägga lugn och fasthet: "Stig upp, unge man, och erinra er hvar och hvilka vi äro! Hvad jag ville hem- bära er, är ju redan gjordt, nämligen min eviga, min gränslösa tacksamhet. Hvad dyrbarast den ena människan har att våga för den andra är ju lifvet. Detta har ni vägat för mig, för mig, den obekanta, främmande kvinnan..."

"Främmande kvinna? säger ni! ack..." stammade Sigurd med en djup suck.

"Lätom oss nu tänka på vårt närvarande läge," afbröt honom hertiginnan med en skick- lig vändning i samtalet och pekade på en stol. "Har ni talat med furst Mavrokordatos?"

"Ja, nyss innan jag hade den äran att upp- vaka er, min furstinna," svarade Sigurd, som fann sig besynnerligt förstörd efter det säll- hetsrus, hvartill han nyss befunnit sig.

"Uppvaka? Nå, hvarför icke?" sade herti- ginnan sorgligt leende, "jag är ju en furstlig person; men hvar är min tjänstgörande kam- marherre? hvar mina pager, mina hofdamer? Jag börjar nästan frukta, att ni ensam för när- varande utgör allt detta."

Dessa ord åtföljdes af en blick, som åter igen höll och hållet försonade Sigurd, och herti- ginnan fortfor: "Nå väl, hvad sade fursten?"

Sigurd upprepade dennes ord.

"Han har rätt. Bättre är själf den otrogne turken, än de krönte, allerkristligaste bödlarne i Italien. Och ni, hvad ämnar ni?"

"Att blifva er furstliga lifvakt, om ni tillå- ter det..."

"Får se!" sade hertiginnan vemodigt. "Ack, min ställning ägnar sig illa för skämt. Lämna mig nu, min herre — men, Gud! jag känner ju icke ens min räddares namn!"

"Sigurd... Sigurd Torsson!"

"Sigurd... Sigurd," eftersade hertiginnan med en förtjusande brytning; "jag skall minnas detta namn i mina böner. Farväl! Jag behöfver tid och ensamhet att begräta alla de förluster jag lidit denna gråsliga natt... Far, make och talrika vänner i bojar likasom mitt sköna fa- dernesland. O, man kan blifva vansinnig öf- ver vida mindre!"

Åter sköt hennes mörka ögon en af dessa förunderliga blixtrar af hat, som stodo i så märkbar motsats till det eljest lifvaf och svär- mande uttrycket däri. Sigurd störtade ut.

Skeppet Salamis' färd påskyndades af de gynnsammaste vindar, liksom äfven dessa velat komma det betryckta Grekland till hjälp. Un- der tiden hade första stormen af hertiginnans rättvisa sorg hunnit att lägga sig, och hon bör- jade att från kajutans kvaf längta upp i den fria luften; men den hvita högtidsdräkt, hon bar, tycktes henne dock ingalunda passande att uppträda uti. Hon förtrödde detta sitt bekym- ret åt Sigurd, och denne skyndade genast att vidtala en ung, smärt officer på fartyget om anskaffandet af en grekisk mansdräkt. En sådan, den praktfullaste han ägde, lämnades ge- nast, och Sigurd återvände glad till hertiginnan med sitt gjorda fynd.

"Ja så, ni vill, att jag skall börja ett karne- valskämt här i min olycka," sade hertiginnan sorset, då hon såg Sigurd inträda med sin börd; "välän, ni menar mig nu som alltid väl, Sigurd, och för att undvika all nyfiken upp- märksamhet är troligen denna förklädnad den bästa jag kan välja, då någon enkel kvinno- dräkt naturligtvis icke här står att erhålla. Lycka är det emellertid, att jag ofta förut i min glada ungdom varit utklädd till grekisk gosse. Jag behöfver således ej frukta för att bära mig allt för otypligt åt vid min toilett. Gå nu och anmäl för fursten min tilltänka uppvaktning! Inom en timma är jag vid — min skyddsängels sida."

(Forts.)

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötsel af Höns, An- der, Går, Kalkoner, Får, etc. Ut- arbetad efter senaste och tillförlig- gaste amerikanska metoder. Med 75 illustrationer.

INNEHÅLL. — 1sta Afs. Inledning. — 2da Afs. Höns — Hönsgård — Hön- sars utförelse och skötsel — Hön- sars skötsel — 3da Afs. Kalkoner — 4da Afs. Andar — 5da Afs. Får — 6da Afs. Kalkoner — 7da Afs. Kalkoner — 8da Afs. Kalkoner — 9da Afs. Kalkoner — 10da Afs. Kalkoner.

Pris, 40 Cents. — Postkost utskick mot insändan- det af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co., 735-737 10. 10th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna num- mer af Kronolandet i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om home- stead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commis- sioner of Immigration, Winni- peg", eller till det respektiva lo- kala landkontoret erhålla rättig- het att låta ett ombud uttaga till- trädesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för till- träde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande home- stead-lagen skola skyldigheter fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex måna- der bygga och bo på landet hvar- je år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en per- son som är berättigad att upp- taga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfyller fastskyldigheten un- der den tiden före patentets er- hållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har er- hållit patent på sitt första home- stead, eller Certificat för utföran- det af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskri- ves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfyller skyldighe- ten under tiden före patentets erhållande genom att vara bo- satt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyller fastskyldigheten genom att vara bosatt upp på nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma town- ship eller ett därmed samman- hängande.

Homesteadtagare, som vilja till- godgöra sig förmånerna af be- stämmelserna 2, 3 och 4, måste ock minst 30 acres eller hela landets 20 kreatur iämla erforder- liga stallbyggnader samt des- utesom hafva 80 acres ordentligt inbäddade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead- lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagen- ten, underagenten eller home- stead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlar- nen gifva sex månaders skriftlig notis till "The Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winni- peg eller Dominion Land konto- ret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för till- träde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysnin- gar samt hjälp för att tillförsä- ra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kro- nolandet i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the De- partment of the Interior", Otta- wa, "The Commissioner of Im- migration", Winnipeg, Man., el- ler till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry.

Vice Inrikesminister. N. B. — Utom dessa frihem- man, till hvilka ofrånstänligt för- ordning hänfö, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järn- vägar eller andra firmor.